

Bortom skogens gräns

Kapitel 1

Solen sjunker längre och längre ner på himlen och kvällens mörker möts av ett fackeltåg av folk som färdas långa vägar för att delta. Jag är otroligt nog tidig, eftersom alla förberedelser inför morgondagen redan är gjorda.

I väntan på Bea står jag lutad mot ett av stånden som ställts upp för kvällen och skannar området efter henne. Min blick fastnar på två enorma korpar som sitter i ett grovt och ensamt träd vid skogens utkant och iakttar mig. Det känns i alla fall som de stirrar på mig med sina svarta små, pärlformade ögon. De har dykt upp lite här och var i min närhet på senaste tiden, vilket börjar gå mig på nerverna. Jag väser åt de i ett försök att få de att sticka härifrån, men de sitter orubbat kvar. *Envisa fåglar!* Ena korpen kraxar ett kort svar och jag sticker ut tungan i en grimas som svar.

"Där är du!" Bea joggar mot mig, sicksackande mellan folket som börjat samlas, med ett stadig grepp om kjolen på hennes mörkgröna klänning. "Jag började bli orolig att du inte skulle komma."

"Jag funderade på det," erkänner jag lågmält.

"Ha ha, väldigt roligt," svarar Bea och knuffar mig lätt i sidan. "Var är din mamma?" frågar hon och kollar runt oss.

Mamma har alltid haft en mjuk punkt för Bea, kanske för att hon varit min vän under så många år. En av mina få vänner.

"Hon mådde inte så bra så jag fick henne att lägga sig och vila. Jag lovade att smuggla med lite mat tillbaka till henne, vilket hon så klart protesterade mot," suckade jag. "Men du vet hur hon är, alla andra går före."

"Åh, vad tråkigt att höra att hon inte mår bra. Vill du jag kommer över och kollar till henne senare?" frågar Bea bekymrat.

"Tack, det behövs inte. Hon behöver nog bara vila. Hon har haft det intensivt på senaste tiden. Även om jag försöker avlasta ibland så verkar det inte vara tillräckligt," Jag suckar och klitrar ett leende på läpparna som inte når ögonen. Bea ser rakt igenom masken.

"Säg till om jag kan hjälpa er med något. Jag vet att ni inte haft det lätt sedan Silas..." Hon tystnar och lägger mjukt sin hand på min arm. Jag nickar tyst och sväljer bort klumpen

som direkt bildas i halsen. Hon studerar mig försiktigt en stund och lägger sen huvudet på sned och frågar "Ska du verkligen ha håret sådär?" Tacksamhet sprider sig i bröstet över att hon bytte samtalsämne och jag suckar av lättnad.

"Vad är det för fel på mitt hår?" frågar jag skeptiskt och korsar armarna över bröstet.

"Inget, men du har alltid håret uppsatt. Ikväll är en tid för firande. Släpp lös och våga ha kul, för en gångs skull." Hon gestikulerar glatt runt omkring oss, som om kvällen kommer vara fantastisk.

"Jag har kul...Ibland... Och jag kan släppa lös," svarar jag och skakar på huvudet.

"Att ligga med Paxor är inte att *ha kul*" svarar hon frustrerat. En förbipasserande äldre dam tittar chockat i vår riktning. Jag för ena pek fingret genom en ring jag bildar med andra handen och blinkar med ena ögat åt henne. Hon gapar chockat, huffar till och hon skyndar sig vidare.

Jag vänder mig tillbaka till Bea och suckar "Kanske inte, men det får mig att släppa lös och tar bort udden av allt." Jag rycker på ögonbrynen med ett brett, något påkliprat leende.

Bea fnysar till, tydligen inte så övertygad. "Kan du? Jag kan inte se honom bry sig om någon annan än sig själv."

Jag rycker på ena axeln nonchalant. "Nej okej, han är inte toppen. Men han är bra på att få mig att glömma alla krav för en liten, *liten* stund."

"Mhmm," Hon pressar läpparna till en tunn linje. "Han är inte bra för dig, vilket jag har sagt till dig miljoner gånger..." Hon fortsätter innan jag hinner protestera. "Hurusom, vänd dig om så jag kan fixa till håret."

Hon tar hastigt tag om min midja och spinner runt mig så kjolen på klänningen flyget ut från kroppen. Innan jag hinner registrera vad som händer har hon dragit ur bandet jag fäst i änden av min hårda fläta, som jag jobbat länge för att få stram och rak längs ryggraden. Jag slänger upp händerna bakom nacken, men flätan är redan borta och mitt hår hänger nu fritt över mina skulderblad.

"Så, nu kan du känna vinden i ditt hår," skrattar Bea och kliver runt mig. Jag suckar ljudligt och himlar med ögonen men greppar tag om hennes arm och styr oss fram genom folksamlingen.

Vid borte utkanten av samlingen, nära skogskanten, hittar vi ett fallet träd och slår oss ner. Fler och fler personer började trängas längst fram mot podiet där borgmästare Cornelius

snart håller sitt årliga tal. Står man halvvägs bak i folkmassan hör man inte vad han säger. Mamma brukade insistera att vi var i tid när vi var små, för att få en av de bättre platserna så även vi kunde höra vad som sades. För även om Cornelius står upphöjt på podiumet, räcker inte hans lågmälda röst särskilt långt. Det gör absolut inget för mig. Jag har hört talet tillräckligt många gånger för att kunna det utantill, mot min vilja, och sedan Silas försvann ur våra liv bryr jag mig helt ärligt inte. Att sitta på sidan av, i utkanten och iaktta folk är mycket mer underhållande.

"Letar du efter någon?" frågar jag Bea som sträcker på halsen och kollar ivrigt bland folket.

"Carl lovade att han skulle hinna träffa mig innan talet men jag glömde specificera var," suckar hon och sjunker ner på stocken. "Tydligen är det något speciellt som händer i år, men han ville inte berätta vad när vi sågs förut och jag hade planerat att fråga ut honom innan ceremonin börjar, men tror han undviker mig av just den anledningen. Kanske du kan fråga honom istället?" log hon hoppfullt. "Jag vill inte verka tjatig."

"Jag tror inte du behöver vara orolig, han hittar oss nog så småningom." Jag håller mig gärna till utkanten, även om jag är van att folk stirrar på mig, men jag undviker gärna nyfikna ögon och stirrande blickar när jag kan. Jag brukade tro att det hade att göra med mina slitna kläder eller att jag alltid varit mager som liten, men lärde mig senare att det är för jag inte ser ut som varken mamma, pappa eller Silas, med mitt lysande röda hår till skillnad från deras mörkt bruna.

Det var värre när jag var mindre och jag har alltid varit självkritisk till mitt utseende och gärna hållit mig undan. Men Silas var väldigt noga med att jag skulle sträcka på mig och inte låta personers viskande och pekande trycka ner mig. Han lärde mig ignorera bruset när han var med mig och jag är tacksam för den lärdomen varje dag, men det har blivit värre igen senaste tiden.

"Och han är *din* kille, så du får fråga honom själv," lägger jag till och pekar på henne. "Blanda inte in mig."

"Ja, men du har känt honom mycket längre." Hon tittar på mig med sina stora och bruna, oskyldiga ögon och ber ljudligt "Snällaaaa?"

Jag suckar och sätter händerna på höften. "Okej då! Men bara för den här gången, och för att jag tycker om dig. Men då får *du* hämta drycker åt oss, hela kvällen."

”Ja, absolut. Det fixar jag!” Bea tar min hand och klämmer till ”Tack” säger hon och ler brett innan hon vänder sig mot folkmassan igen och letar vidare.

Jag låter min blick vandra över folkmassan och fastnar på en äldre man som vid utkanten av massan stapplar sakta fram igenom det trånga utrymmet, med fast kurs mot den uppbyggda bålen i mitten av ytan. I ena handen bär han en ensam, fullt utslagen blomma av en sort jag inte sett blomma i dessa områden. Folkmassan delar sig för att bana väg för mannen och genom öppningar mellan folket ser jag något glittrande som hänger ner från blomman, upplyst i kvällssolen. Ett halsband? Eller någon annan typ av kedja av något slag?

Jag vänder mig för att föra Beas uppmärksamhet på den gamle mannen, men ett tjut fyller plötsligt luften och jag hoppar hastigt upp på mina fötter och lokaliserar ljudet.

Carl har smugit sig på oss och håller ett stadigt grepp om Beas midja när han spinner henne. ”Carl!” utbrister hon lättat och kastar armarna om halsen på honom och kysser honom. Han skrattar dämpat bakom hennes kyss. Jag korsar armarna och tittar generat bort.

”Hej snygging,” svarar han när de till slut bryter kyssen. ”Akta så du inte förstör allt hårt målande du gjort.” Han tar ett steg tillbaka och gestikulerar mot magen skrattandes.

”Hej Alary.” vinkar han leendes.

”Hej Carl, snygg utklädnad.” Jag pekar på hans ovanligt exklusiva ceremoniutstyrsel gjord av läder och ull, vilket täcker de mest väsentliga kroppsdelarna men lämnar överkroppen bar, förutom axelpartiet där långa svarta fjädrar sticker ut som nån form av axelskydd. I sömmarna är flera färgglada blommor och tyger fastsydda i olika komplicerade och vackra mönster. Kring midjan slingrar sig svarta, handmålade virvlar runt hela kroppen och övergår till orangea eldslågor upp över bröstet. Det är tradition att den personen som betyder mest i ens liv får äran att måla kroppen inför ceremonin.

Jag brukade alltid måla Silas innan vi gick hemifrån, men det var många år sedan nu. Sista åren var han så lång att jag var tvungen att använda en stol för att nå bröstpartiet. Den bekanta smärtan av hans frånvaro gör sig påmind och jag vänder snabbt blicken på folkmassan.

”Jag har hört att det är en extra speciell ceremoni i år.” Jag försöker låta ointresserad, vilket inte är så svårt med tanke på att jag egentligen inte är speciellt intresserad av ceremonin överlag.

"Jaså, var kan du ha hört något sånt?" frågar han och tittar på Bea med ett höjt ögonbryn. Hon skakar frågande på huvudet.

"Hörde av förbipasserande på vägen hit." Jag rycker på ena axeln för att verka övertygat ointresserad.

"Ja, tydligen har vi *finbesök* från slottet, men jag vet inte anledningen. Vi skulle bara vara redo efter det initierande talet, innan elden startas. Mer än så vet jag inte."

"Det var inte särskilt mycket hjälp," suckade jag.

"Varför vill du veta?" Carl korsar armarna. "Var försiktig idag Alary. Det är mycket folk som rest hit från hela riket och man vet aldrig vad de är för typer."

"Inget jag inte kan hantera med min otroliga charm," Jag kastar bak håret över axeln och ler åt Carl.

Han ger mig en allvarlig blick till svars. "Jag menar allvar Alary. Håll dig borta från puben ikväll."

"Du är inte min bror så sluta bete dig som om du behöver beskydda mig," svara jag frustrerat. Klumpen i bröstet kommer tillbaka. "Bara för att Silas inte är här behöver inte du kliva in i hans ställe!"

"Alary," säger Bea försiktigt. Jag ger henne en hård blick och hon tystnar tack och lov.

"Nej, jag hade inte behövt, om inte du tog såna dumma risker och beslut som gör att jag *måste*," försvarar Carl.

"Jag har rätt att gå var jag vill och träffa vem jag vill. Och vill jag gå till puben och supa mig så full att jag inte kan gå rakt så kan inte *du* stoppa mig," Jag känner hur ilskan bubblar i mig. Vad ger honom rätten att bestämma över mig?

Jag ser i ögonvrån att några av personerna som hittat till vår plats i utkanten kliver upp och går iväg men släpper oss inte med blicken. Några få sitter kvar en bit ifrån, full uppmärksamhet på vår diskussion, men jag är för irriterad för att bry mig.

Carl pekar på mig och säger med hård röst "Hade det inte varit för mig hade du vid flera olika tillfällen, kunnat frysa ihjäl, blivit ihjälslagen eller dött av alkoholförgiftning." Han håller upp fingrarna för varje exempel.

"Jag hade klarat mig bra varje gång utan din hjälp. Så förvänta dig inget 'Tack' från mig för det kommer du inte få."

Han kastar upp händerna och utbrister "Om Silas hade varit här..."

Jag avbryter honom snabbt "Men han är inte här okej?! Han har inte varit här på sju år och jag har lärt mig leva utan honom." *Lögn.* "Jag vet att alla tror att jag är orsaken till hans död. Jag hör hur folk viskar när jag passerar de; Att jag som föddes så annorlunda har ont blod och att han inte alls har försvunnit utan att jag har haft ihjäl honom själv! Eller att jag haft ihjäl honom av avundsjuka." Arga tårar ner för kinderna och jag torkar snabbt bort de. "Även om jag inte haft ihjäl honom med mina egna händer så är jag väl medveten att det är *mitt fel* att han är borta."

Carl tog ett försiktigt steg framåt. "Alary..." Han sträcker fram handen men låter den snabbt falla vid sidan, som om han ville trösta mig men kom på bättre tankar. "Ingen klandrar dig," förklarar han lågmält.

"Då har du inte varit tillräckligt uppmärksam. *Alla* gör det." skrattar jag utan värme i rösten och vänder mig bort. Jag är färdig med den här konversationen.

Efter vad som känns som en evighet suckar Carl ljudligt bakom mig och säger till Bea "Jag behöver gå. Vi ska samlas strax. Kan du..?" Jag hör inte Beas svar innan Carls fotsteg försvinner bort och Bea går och ställer sig vid min sida.

"Jag visste inte att det var så illa," förklarar hon tyst.

Jag tar ett djupt andetag, håller det och räknar till fem innan jag sakta andas ut. Jag skakar lätt på huvudet. "Jag behöver gå en sväng. Vi ses om en stund." Jag ser mig inte om innan jag går från Bea och stocken vi valt ut. Jag behöver rensa hjärnan. Hon stoppar mig inte men jag kan höra henne sucka tyst bakom mig när jag börjar gå.

Jag tränger mig förbi ett kluster av tätt packade personer, fast besluten att jag ska hem, men hinner inte komma igenom klungan innan borgmästare Cornelius Hornkull kliver upp på podiumet och harklar sig lätt. Förgäves försöker jag armbåga mig iväg och ur klungan jag fastnat i, men folk står så tätt att det inte finns utrymme att gå direkt någonstans. Sakta, sakta trycker jag mig fram i massan och möts av flertalet irriterande huffar, arga miner och armbågar i både rygg och sida.

"Varmt välkomna till detta års Bakaar. Det är med stor tyngd i bröstet jag berättar att detta år präglats av fler utmaningar än vanligt." Han harklar sig och fortsätter "På flera håll i vårt rike har vi fått rapporter om försvinnanden och att vårt starka samhälle drabbats av ihållande sjukdomar som krävt många människors liv."

Jag stannar upp i mitt försök att ta mig fram och jag fnyser till och får en sidoblick av en kvinna snett framför mig som jag ignorerar. Han pratar om ett *starkt* samhälle, men det blir mer och mer segregerat ju fler år som går. Antingen är han den ignoranta idioten han ser ut att vara, eller så blundar han för orättvisorna.

Jag fortsätter bana väg genom folkmassan och ändrar riktning till snett bakåt. Där borde det snart lätta upp med folk.

Cornelius fortsätter prata och jag hör honom allt svagare. "Med anledning av detta extraordinära år, har vi med stor vördnad och respekt, blivit hedrade med närvaro från vårt kungliga palats." Ett mummel går genom folkmassan. "Jag lämnar därför över, med varm hand, till våra majestäters alldeles egna hovrådgivare och greve, herr August Frid."

Cornelius bugar lågt och en kraftigt byggd man kliver upp på podiumet, tätt följd av två vakter klädda i skinande rustningar och bärandes på svärd vid deras sida. Om Cornelius kan anses vara uppklädd var det ingenting mot denna man. Han bär en finare mörkblå kappa, full med exklusiva mönster i silver och mörkgrå byxor. Till detta håller han en käpp med en silvrig knapp och på huvudet, en högre hatt med ett band runt sig i mörkblå färg matchande kappan, även den med silverdetaljer som skiner i kvällssolen.

Mitt fokus fastnar vid vad som blänker på hans bröst. En brosch i form av två korsade pilar ovanför siluetten av en björn. En rysning sprider sig snabbt från nacken ner längs ryggraden och håret på armarna reser sig. Jag har en likadan brosch hemma, gömd under en golvbräda under sängen. Jag har haft den med mig sedan jag hittade den på platsen i skogen där jag sist såg Silas, för knappt sju år sedan.

Ett illamående sprider sig i magen och jag lutar mig framåt med händerna på knäna och andas djupt. En djup och kraftfull röst ekar över åskådarna som direkt blir tysta.

"Folk av Furudalen, det är sant som Borgmästaren säger; vi har fått in flertalet rapporter om att människor försvinner från våra vackra byar och städer. Vi har stor anledning att tro att försvinnandena har koppling till den rebellgrupp som uppehåller sig i området. Säkra källor har också beskrivit att gruppen på senare tid vuxit i storlek, och därav har sabotagen mot riket intensifierats. De kallar sig själva för Månblommor." August uttalar namnet på rebellerna med ett hånleende.

Ett lågt mummel går genom folkmassan och Cornelius står vid sidan av scenen och gestikulerar folket att tystna.

”Vi har också kunnat tillfångata medlemmar ur gruppen, där vi tog fast två av de på bar gärning. De är även dessa som har orsakat att förnödenheter som vår nådiga Majestät sänt till er, har gått förlorade innan de nått fram till er som verkligen behövt det, vårt älskvärda folk.”

Protesterande och förtvivlade röster hörs från flera håll i massan. ”Vet ni var de håller till?”, ”Snälla, är mer mat på väg?” och ”Varför har ni inte tagit ner de än?”

August slätar sakta till framsidan av kappan innan han tittar upp och fortsätter. ”Det är med anledning av dessa eskalerade attacker, vi måste ta till hårdare tag mot dessa hänsynslösa personer. Från och med idag kommer vakter patrullera era gator så ni ska känna er trygga. Samtliga hem kommer också att gås igenom av vakter, så ni kan vänta er besök under morgondagen. Vi behöver tillsammans hitta dessa personer för att återställa ordningen.”

Jag måste hem *nu*. Vem vet vad de skulle göra om de hittar min brosch. Och stackars mamma, hon skulle bli livrädd om det helt plötsligt stod soldater innanför våran dörr. Jag måste ta mig härifrån och förvarna henne.

August lyfter ena handen och håller upp ett finger. ”Om rebellerna har tvingat sig in hos någon av er, eller om ni på annat sätt hotas av dem, så informera oss omgående så ni kan få hjälp ur knipan. Om någon istället skyddar rebeller eller undanhåller information från det Kungliga huset, vill vi uppmana även er att kliva fram nu för att förmildra straffet. Skulle någon bli påkommen med att hjälpa rebellerna eller andra grupper vars mål är att förgöra vårt rike, är det enda rätta straffet döden.” Han skannar folkmassan intensivt och fastnar på mig. Hans ögon tycks brinna i ljuset av facklorna och min kropp låser sig, oförmögen att bryta ögonkontakten eller gå iväg. Han kisar till med ögonen innan han fortsätter skanna av åskådarna. Jag andas hastigt ut och tittar ner på mina fötter för att samla mig.

Jag lyfter blicken på nytt och tittar runt mig och många verkar göra detsamma. Jag möts av flera bekymrade och skeptiska blickar, som om man inte längre vet vem det går att lita på. Majoriteten av ögon fastnar till slut på mig och en iskall kåre går längs ryggen. Det som en gång varit enbart förakt och avsky i blickarna har nu utvecklats till rent hat.